

חֶזוֹק הַבַּיִת

הצדיק מיבנאל זצוק"ל

breslevcity.co.il

מצבת ציון רבנו הקדוש אור העולם רבי **נחמן מברסלב** זיע"א באומן

הבטיח שכל מי שיבוא אל ציונו הקדוש ויאמר שם את התיקון הכללי ויציא מהשאל תחתית ועשה לו טובה נצחית

ציון הצדיק מיבנאל כ"ק **מוהרא"ש** זצוק"ל ביבנאל עיר ברסלב

בצוואתו ציווה לחרוט על מצבתו את ההבטחה החזקה לרווקים ורווקות והבטיח להיות מליץ יושר לכל מי שיבוא אל קברו ללמוד ולהתפלל

קונטרס

חזוק הבית

יגלה את גדל מעלת בר ישראל, ששמח בחג הפסח עם המצוות הקדושות השייכות לחג הקדוש הזה: אכילת מצה וד' כוסות ועריכת הסדר.

בנוי ומיסד על פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תנ"ך ומאמרי חז"ל הקדושים,

מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיר הקדש יבנאל תובב"א

הכתבת להשיג את הספר הזה
וקל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

בארץ ישראל יבנאל עיר ברסלב בגליל

מוסדות "היכל הקדוש" חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שעל-ידי עמדת "ישמח צדיק" - קהלת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל - הצדיק מיבנאל.

זכות הרבים יכולה להיות שלך! 04-6656666

באפשרותך להקדיש קונטרס לרפואה, להצלחה, לעילוי נשמת, לברכה ולכל הישועות לזכותך
ולזכות יקירך (ההקדשות מתפרסמות בסוף החוברת)

פריטי חשבון לתרומה/ העברה:

בנק הדאר, סניף 001, מספר חשבון 3397375

על שם עמדת "ישמח צדיק".

לתרומה באפליקציית "ביט"
סרוק ברקוד

רחוב רבי נחמן מברסלב 1, ת.ד. 421 יבנאל, 15225

טלפון רב קוי: 04-6656666 פקס: 04-6656655

חגנות קרן הדפסה היכל הקדוש: 04-6721909

דאר אלקטרוני: info@breslevcity.co.il

קונטרס

חזוק הבית

א.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, כִּי כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים
הַמְרִים שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ בֵּין בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבֵין בְּרוּחָנִיּוֹת, הוּא
רַק מִחֲמַת שְׂאִינְךָ מְכַבֵּד וּמִיֶּקֶר אֶת אֲשֶׁתְּךָ, כִּי חֲכָמִינוּ
הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (בְּבֹא מְצִיעָא נֹט.): 'אוֹקִירוּ לְנַשִּׁיכוּ כִּי הֵיכִי
דְּתַתְּעָתְרוּ; תְּכַבְּדוּ וּתְיַקְרוּ אֶת נְשׁוֹתֵיכֶם כְּדִי שְׁתַּתְּעִשְׂרוּ;
וְאָמְרוּ (שׁ): 'לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם זֶהִיר בְּכָבוֹד אֲשֶׁתּוֹ, שְׂאִין
בְּרָכָה מְצוּיָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם אֲלֵא בְּשָׁבִיל אֲשֶׁתּוֹ;
וְעַכְשָׁו אֲשָׁאל אוֹתְךָ, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, מֵאַחַר שֶׁהַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא חָס וְרַחֵם עָלֶיךָ, וְנָתַן לְךָ מַתָּנָה אֲשֶׁה, אֶתְּהָ
צָרִיךְ לְזַלְזֵל כָּל-כָּךְ בְּמַתָּנָה הַזֹּאת שֶׁנָּתַן לְךָ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא?! וְלֹא רַק שְׂאֵתָה מְזַלְזֵל בְּמַתָּנָה הַיֶּקֶרָה שֶׁנָּתַן לְךָ
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֵא אֶתְּהָ זוֹרְקָה וּמְשַׁלִּיכָה מִמֶּךָ,
הֵאֵם אֵינְךָ יוֹדֵעַ שְׁבֹזָה שְׂאֵתָה הוֹלֵךְ בְּאֵלִימוֹת נֶגֶד אֲשֶׁתְּךָ,
הֵן עִם הַיְדִים, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבְן, אֵלִימוֹת גַּשְׁמִיּוֹת, שְׁזָה
מִמֶּשׁ רְשָׁעוֹת, וְהֵן אֵלִימוֹת מְלֹלִית, שְׂאֵתָה מְשַׁפִּיל
וּמְדַכָּא אֶת אֲשֶׁתְּךָ, בְּזָה אֶתְּהָ בּוֹעֵט בְּמַתָּנָה הַנִּפְלְאָה
שֶׁנָּתַן לְךָ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִקְבַּל עֲנֵשׁ גְּדוֹל עַל זֶה,

מלִבֵּד הַעֲנָשִׁים הַקָּשִׁים וְהַמְרִים שְׁאֵתָה כְּכֹר סוּבֵל. כִּי
בְּזֶה שְׁעוֹבֶרֶת עָלֶיךָ עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת, וְאֵתָה מְלֵא חוֹבוֹת,
וְאֵינְךָ רוֹאֶה עֲצוֹת אֵיךְ לְצַאת פֶּעַם מֵהַחוֹבוֹת הָאֵלוּ, הֵאֵם
אֵינְךָ יוֹדֵעַ שְׂזֵה בָּא לְךָ מַחְמַת שְׁאֵתָה מְזוֹלֵז בַּמִּתְנָה
שְׁנַתֵּן לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא – אִשָּׁה יִקְרָה וְחַבִּיבָה כְּזוֹ?!
וּמְכַל שְׁכֵן עַל-יְדֵי הָאֱלִימוֹת שְׁלֶךְ, אֱלִימוֹת גְּשָׁמִית,
שְׁאֵתָה מְכָה אוֹתָה, רַחֲמָנָא לִישׁוּבֵן, שְׁבִזָּה נַעֲשִׂית
רְשַׁע גָּמוּר, עוֹד אֵתָה מִתְנַהֵג כְּלַפִּיָּה בְּאֱלִימוֹת רוּחַנִית,
אֱלִימוֹת מְלִילִית, שְׂזֵה עַל-פִּי-רַב גְּרוּעַ יוֹתֵר מְאֱלִימוֹת
גְּשָׁמִית, כִּי כְּשֶׁדוֹקְרִים אֶת הָאִשָּׁה בְּדַבְּרוּרִים וּמִשְׁפִּילִים
אוֹתָה, וּמְחַרְפִּים וּמְבִזִּים אוֹתָה, זֶה הָעוֹן הַכִּי גָּדוֹל עַד
מְאֹד. וְחַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (שם): 'לְעוֹלָם יֵהָא אָדָם
זֶהִיר בְּאוֹנָאֵת אִשְׁתּוֹ שְׁמִתוֹךְ שְׁדַמְעָתָה מְצוּיָה אוֹנָאֵתָה
קְרוּבָה'; וְתַכְף-וּמְיָד כְּשִׁמְתַחִילָה לְבִכּוֹת, אֲזִי הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹמֵעַ לְתַפְלָתָה, וּמְסַתְּכַל עַל דְּמַעוֹתֶיהָ, וְעַל-
יְדֵי-זֶה בָּאִים אֵלֶיךָ כָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִים הַמְרִים הָאֵלוּ
שְׁאֵתָה מְסַבֵּב בָּהֶם, וְאַחַר-כֵּן אֵתָה שׁוֹאֵל, לְמָה מְגִיעִים
לִי צָרוֹת וְיְסוּרִים כְּאֵלוּ?! לְמָה אֲנִי מְלֵא חוֹבוֹת?! לְמָה
אֲנִי מְלֵא יְסוּרִים?! לְמָה אֵינְ לִי פְרָנְסָה?! לְמָה אֵינְ לִי
הַצְּלָחָה?! בְּשַׁעָה שְׁכָל הַצְּלָחָתְךָ תְּלוּיָה וְעוֹמְדָת רַק אֵיךְ
שְׁתַּכְבֵּד אֶת אִשְׁתְּךָ, שֶׁהִיא הַמִּתְנָה הַכִּי יִקְרָה, שְׁנַתֵּן לְךָ

הקדוש-ברוך-הוא, ולכן אל תשאל שאלות עליו יתברך, למה מגיעים לך כל הצרות והיסורים האלו, העניות והדחקות, שאתה מסתובב נע ונד, ואין לך פרוטה לפרטה, והנושים ובעלי החובות באים ולוחצים עליך, מדוע זה מגיע לי, ואיפה הקדוש-ברוך-הוא, אל תשאל שאלות טפשיות כאלו, אלא תתרוץ לעצמך: "בודאי השפילתי את אשתי באלימות גשמית ובאלימות רוחנית, אלימות פיזית ואלימות מלולית"; ולכן אני בא להזהיר אותך, אם לא תחזור מהדרך הרעה שאתה מתנהג עמה, אז מרים ומרורים יהיו לך החיים יותר ויותר, ואם אתה רוצה להושע ולצאת מכל הצרות והיסורים והמרירות שלך, תתחיל לכבד וליקר את אשתך. ואף שיש לך הרבה טענות עליה, תזכר את מאמרם ז"ל, שאמרו (סוטה ב): 'אין מזוגין לו לאדם אלא לפי מעשיו'; כי באמת האשה היא עצם מעצמיה, אם אתה סובל ממנה, זה רק אשמתך שאינך מתקן את מעשיך, כי אם היית חוזר בתשובה, והיית מדבק את עצמך בו יתברך, והיית בורח תמיד רק אליו יתברך, והיית נותן לו בכל יום ובכל שעה ובכל רגע תודה והודאה על המתנה היקרה שנתן לך הקדוש-ברוך-הוא - אשה טובה כזו, אז יהיה לך כלי לקבל כל ההשפעות שבעולם. ומאחר שאתה מזלזל במתנה שנתן

לך הקדוש-ברוך-הוא, ואתה משפיל אותה ומבזה אותה ומכה אותה, ורחמנא לישזבן, על-ידי-זה אתה שוכר את הכלי ממך, ובשום פנים ואפן לא תצליח דרכך, אלא תפל נפילה אחר נפילה; ועל-כן איעצך, אהובי בני היקר, אם אתה רוצה לצאת מהצרות שלך, ראה לכבד וליקר את אשתך, ותדונה לכך זכות, ואל תסתפל על הרע שבה אלא על הטוב שבה, זכור תזכר כשהיית רוק, והסתובבת נע ונד, היית פוגם וחוטא בכל יום ויום, והיו מרים לך החיים, יותר מרורים ממות, ובקשת את נפשך למות מהבדידות והעצבון והדכאון שסבבוך, כי רצית להתחתן, ובקשת ממנו יתברך שיתן לך רק את בת זוגך, כדי שתהיה הכי מאשר, והתחננת ימים ושנים שתקבל את אשתך, ועכשו שהקדוש-ברוך-הוא נתן לך אשה טובה, אהובה כזו, אתה מזלזל במתנה שנתן לך הקדוש-ברוך-הוא, אתה משפילה השפלה שאין כמוה: "את לא שוה שום דבר, ואת לא מצלחת, ואת לא יכולה שום דבר", וכדומה כל מיני השפלות וכל מיני אלימות מלולית, עד שלא מספיק הרשעות הזו שלך, שאתה מתנהג כך, אלא אתה עוד מתעלל בה באלימות פיזית, בזה אתה רשע מרשע, כי כל המגביה יד על חברו נקרא רשע, וכל שכן כשמגביה את ידו על אשתו, שהיא המתנה שנתן לך

הקדוש-ברוך-הוא, הרי אתה מכה כביכול את הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, כי הוא נתן לך מתנה יקרה כזו, ואתה מזלזל בה, ולכן אם אתה רוצה להצליח בחיידך, שתהיה לך פרנסה בשפע, ותצא מכל הצרות והיסורים שלך, ותפטר פעם ולתמיד מהחובות שלך, לא תוכל בשום פנים ואפן להגיע אל זה, אלא על-ידי שתשוב ממעשיך הרעים, ותתחיל לחזק וליקר את אשתך, ותזהר מאד מאד בכבודה, ואף שיש לך עליה הרבה טענות ומענות כאלו היא הכי גרועה בעולם, אין זה נכון, אתה גרמת לעצמך את כל הצרות והיסורים האלו, כי אם היית מכבדה ומיקרה ומגביהה ולא מזלזל בה ומשפילה, אז הייתה אשתך אשה אחרת לגמרי, אבל אתה כמו ידיך קלקלת את המתנה שנתן לך הקדוש-ברוך-הוא, שהוא הכלי לקבל בו כל מיני השפעות טובות; ולכן ראה, אהובי בני היקר, לשוב בתשובה שלמה על כל מעשיך הרעים, ותבקש מחילה וסליחה וכפרה מאשתך, ותתחיל לכבדה וליקרה ולאהבה, ואז תראה איך שמזלך יתהפך לגמרי; כי העשר והשפע שבא לאדם הוא רק בזכות אשתו (לקויטי-מוהר"ן, חלק א', סימן טט), ואם תכבד ותיקר את אשתך, אז תראה שהכל יתהפך לטובה ויתחיל לבוא עליך שפע כזה שלא תארת ולא שערת מימך.

ב.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבֵי בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
אָב הַרְחֵמֵן, וְעֲשֵׂה עִמָּךְ חֶסֶד גָּדוֹל, וְנָתַן לְךָ מִתְּנָה יְקָרָה
כְּזוֹ כְּמוֹ אֲשֶׁתְּךָ, וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֻכּוֹת כד.):
'אֲשֶׁתּוֹ כְּגוֹפּוֹ'; וְעַל-כֵּן כְּמוֹ שְׂאֵתָה מְכַבֵּד וּמְיָקָר אֶת גּוֹפְךָ
וּמְשַׁתְּדֵל לְהַאֲכִילוֹ וּלְהַשְׁקוֹתוֹ וּלְהַלְבִּישׁוֹ מֵהַטּוֹב בְּיֹתֵר,
כְּמוֹ-כֵן תַּחֲוִס וּתְרַחֵם עַל אֲשֶׁתְּךָ שֶׁהִיא גּוֹפְךָ, וְתִתֵּן לָהּ
מֵהַכֵּי טוֹב שֶׁרַק יֵשׁ לָךְ. וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֻכּוֹת
נא): 'אֵין פְּרִי בְּטָנָה שֶׁל אִשָּׁה מִתְּבַרְךָ אֶלָּא מִפְּרֵי בְּטָנוֹ שֶׁל
אִישׁ'; וְעַל-כֵּן חוֹס וְרַחֵם עַל אֲשֶׁתְּךָ וּתְפַסִּיק לְהַתְּאָכְזֹר
אֵלֶיהָ, אֶלָּא תִשְׁתַּדֵּל מֵהַיּוֹם וְהַלְאָה לְתַתּ לָהּ כָּל מָה שֶׁהִיא
צָרִיכָה, וְאֵל תִּקְמָץ מִמֶּנָּה כְּלוּם, כִּי כָּל מָה שִׁישׁ לָךְ הוּא
רַק מִמֶּנָּה, כִּי כָּל הַעֲשִׂירוֹת וְהַשְּׁפַע שֶׁבָּא לְאָדָם הוּא רַק
בְּזֻכּוֹת אֲשֶׁתּוֹ, וְכָל הַעֲנִיּוֹת וְהַדַּחְקוֹת שִׁישׁ לְאָדָם הוּא רַק
מִפְּנֵי שֶׁמְזַלְזֵל בְּאֲשֶׁתּוֹ. זְכוּר וְגַם תִּזְכֹּר אֶת מָה שֶׁעָבַר
עָלֶיךָ לִפְנֵי שֶׁמִּצָּאתָ אֶת אֲשֶׁתְּךָ, אֵילוֹ צְרוּת וְאֵילוֹ יְסוּרִים
וְאֵילוֹ מְרִירוֹת עֲבֶרְתָּ, וְעַכְשָׁו שֶׁנָּתַן לָךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
אִשָּׁה יְקָרָה כְּזוֹ, אַתָּה מְזַלְזֵל בְּמִתְּנָה הַזֹּאת שֶׁנָּתַן לָךְ הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וְעוֹד יֵשׁ לָךְ טְעֵנוֹת וּמַעֲנוֹת עָלֶיהָ, כְּאֵלוֹ הִיא
הַכֵּי גְרוּעָה, וְאַתָּה שׁוֹכַח אֵילוֹ הַבְּטָחוֹת הַבְּטָחָתָ לְהַקְּדוֹשׁ-

ברוך-הוא כְּשֶׁהֵייתָ רֶוֶק, שְׁאִם רַק תִּקְבַּל אֶת בַּת זִוְגָךָ, אֲזַי
 תִּשְׁתַּנֶּה לְגַמְרִי, וְתִהְיֶה הַכִּי טוֹב, וּמֵה גַם שֶׁבִקְשָׁתְּ שִׁיתֵן
 לָךְ מֵה שִׁיתֵן, הָעֵקֶר שֶׁתִּהְיֶה לָךְ אִשָּׁה, וְאֶפְלוּ שֶׁתִּהְיֶה כְּמוֹ
 שְׂאֵתָה אוֹמֵר עֲכָשׁוּ, שֶׁהִיא הַכִּי גְרוּעָה, מִדּוּעַ לֹא תִתְחַיל
 לְתַקֵּן אֶת מַעֲשֵׂיךָ קִדְם, וְאֲזִי הִיא תִתְקַן אֶת מַעֲשֵׂיהָ, כִּי
 אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (ירושלמי בְּרֵכוֹת, פָּרָק ט'): 'אִי אֶפְשָׁר
 לְאִישׁ בְּלֹא אִשָּׁה, וְאִי אֶפְשָׁר לְאִשָּׁה בְּלֹא אִישׁ, וְאִי אֶפְשָׁר
 לְשִׁנְיָהֶם בְּלֹא שְׂכִינָה'; כִּי בְּזֵה שֶׁתִּשׁוּב בַּת־שׁוֹבָה שְׁלֵמָה
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְתִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמֶיךָ אוֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וְדַבְּקוֹת
 הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְתִחַדִּיר בְּעֲצָמֶיךָ, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו
 יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, וּמֵה שְׂאֵתָה רַק
 רוּאָה וְשׁוֹמֵעַ וּמְרַגֵּשׁ – זֶה אֱלֻקוֹת, שֶׁהַלְבִּישׁ אֶת עֲצָמוֹ
 בְּלִבוֹשׁ הַזֶּה, שֶׁכֵּל זֶה הוּא שְׁלֵמוֹת הַתִּשׁוּבָה, שֶׁהָאָדָם
 צָרִיךְ לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגָה כְּזוֹ, לְהַבְטִיל לְגַמְרִי אֶל אֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא, וְיִהְיֶה נִכְלָל בְּעֵצֶם עֲצָמֵי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ,
 שִׁיְהִיָּה בְּעֵינָיו כְּלֹא מַמָּשׁ, בְּטֵל וּמִבְטָל בְּעֵינָי עֲצָמוֹ
 לְגַמְרִי, שְׂאֲזִי יִהְיֶה כְּלִי לְהִמְשִׁכַת שְׂכִינַת עִזּוֹ בְּתוֹכוֹ. וּבְרָגַע
 שֶׁהַשְּׂכִינָה תִמְצָא מְקוֹם אֶצְלָךָ, אֲזִי יִתְחַילוּ לְהָאִיר לָךְ
 הַמַּחֲזִין בְּאוֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וְדַבְּקוֹת כְּזוֹ, שֶׁתִּכְבֵּד וְתִיַקֵּר אֶת
 אֲשֵׁתְךָ, וְתִתְחַיל לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין אֶת גְּדֹל הַחֲסֵד חֲנָם
 שֶׁעָשָׂה עִמָּךְ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנָתֵן לָךְ אִשָּׁה מִתְּנָה,

ועל-כן מה ולמה לך להתאכזר כל-כך על אשתך, לצעק עליה ברכים, ולהשפילה לפני כלם?! ומכל שכן להרים את ידך ולהכותה, שבוזה אתה רשע מרשע, כי מי שמתנהג באלימות פיזית ומלולית לגבי אשתו, אין לך רשע יותר גדול מזה, כי האשה היא המתנה שנתן הקדוש-ברוך-הוא לאדם כמו שאמרו חכמינו הקדושים (יבמות לט.): 'אשה הקנו לו מן השמים', אתה הולך ובוועט בהטובה שהקדוש-ברוך-הוא נתן לך, אין לך עוד רשעות יותר גדולה מזו; ועל-כן תשתדל בכל מיני אפנים שבעולם לכבד וליקר את אשתך, ואז תראה שאשתך היא הכי טובה בעולם, ותשמח עם המתנה שנתן לך הקדוש-ברוך-הוא, ותתנהג עמה בדרך ארץ גדול, ותכבדה ותיקרה ותאהבנה, שאז דיקא תצליח את דרכך; כי בזה שתמצא בה תמיד רק טוב מעלות טובות ומדות טובות ומעשים טובים, באמת תתהפך להיות האשה הכי מכשרת, כי אם רק מגביהים את מישהי ונותנים לה שבח, אז באמת נתהפכת ורואים את יקר מעלתה, ועל-כן אמרו חכמינו הקדושים (שבת כה:): 'איזהו עשיר? כל שיש לו אשה נאה במעשים'; כי זה עקר העשירות, שיש לאדם אשה טובה במעשים טובים. אבל כל זה תלוי בך בעצמך אם תכבדה ותיקרה ותמיד תתן לה תשומת לב, ותדבר

עמה דבורים של אהבה ותגדיל אותה, אז באמת תתהפך מהפוך להפוך, ותראה שיש לך אשה נאה במעשים טובים, ואז תהיה העשיר הכי גדול, כי אין לך עוד עשירות יותר גדולה מזו כשאדם בא אל ביתו, ומוצא אשה מחיכת, אשה שמחה, והכל תלוי רק בידך, כי בפרוש הזהירו אותנו חכמינו הקדושים, שלעולם אל יטיל אימה יתרה בתוך ביתו, אסור ללכת עם אשתו בבאלימות פיזית ומלולית, ולהכניס בה פחדים ואימות יתרות, שתפחד ותרעד ממנו, אשר זו ההשפלה הכי גדולה שרק יכולה להיות, שמכניסים בבית מתח ויראות טפלות כאלו, שהאשה מפחדת ורועדת מבעלה, ואם אתה מתנהג בצורה כזו, מה אתה רוצה שיהיה לך, האם אינך יודע, שהקדוש-ברוך-הוא מקפיד על דברים כאלו יותר מהכל, עד שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קטז): 'אמרה תורה שמי שנכתב בקדשה - ימחק, כדי לעשות שלום בין איש לאשתו'; הקדוש-ברוך-הוא מוכן שימחק שמו יתברך, העקר שיהיה שלום בין איש לאשתו, ואתה מזלזל בשמו יתברך בשעה שנתן לך מתנה יקרה כזו, ואתה מכניס בה אימה יתרה ופחד גדול, ומדקדק עליה בכל מיני דקדוקי עניות, בשעה שכל השפע שיש לך, זה רק בשבילה; ולכן ראה, אהובי, בני היקר, אם לא תשתנה,

אז מרים ומרורים יהיו לך החיים יותר ויותר, עד שלבסוף תתגרש. מה אתה חושב, שאשתך תחזיק מעמד? היא תשבר לגמרי, או שהיא תקבל רחמנא לצלן, שבר עצבים ותחלה, או שתברח מידך לגמרי; ועל-כן זכור תזכר שהצלחתך היא בידך, איך שתתנהג עם אשתך, כן תקבל חזרה, כי האשה היא בחינת מלכות דלית מגרמה כלום, היא בדמות ראי, באילו פנים שתראה לה, כן תראה חזרה, אם תחייך אליה ותשמחה ותבדחה, אז תראה ממנה פנים שמחות ושוחקות ועליונות ותחיה חיים נעימים ואם תראה לה פנים עצובות ומרירות אז תראה אותו דבר חזרה. ובאמת עליך מנח החוב לחזק ולעודד ולשמח ולאמץ את אשתך, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (ראש השנה ו:): 'אשה - בעלה משמחה'; שאתה צריך לחזק ולאמץ ולעודד את אשתך, ואם תתנהג בצורה כזו, אז יהיה לך בית חם, בית שמח, ותמיד תרצה להיות בבית, ואשתך תרצה להיות בביתך. והעולה על הכל השכינה יהיה לה מקום היכן להיות, כי אין השכינה שורה אלא במקום שלום, וכשאיש ואשתו מתנהגים בדרך ארץ אחד כלפי השני, ומכבדים ומיקרים אחד את השני, על-ידי-זה השכינה מצויה שם, ובבית שהאשה מכבדת את בעלה והבעל מכבד את אשתו, השכינה לא זזה משם, ובבית

שהשכינה מצויה בו, כל הברכות וההצלחות מצויות בו.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני, כי הגיע הזמן שתפסיק להיות רשע מרשע ולהשפיל את אשתך בהשפלות כאלו, שלא מתאים לבר ישראל לחרף ולבזות אותה ולמצא אצלה חסרונות, ותמיד תרצה רק מה שיש לה, וכל פרוטה ופרוטה שיש לה, אתה לוקח ממנה. מדוע לא תתישב, הלא הכסף הזה היא עבדה בעבורו, ומה היא רוצה לעשות בו, אם לא לקנות אכל או בגוד לבית; בית חם ובית יפה אתה רוצה, אבל גם את הכסף שלה אתה רוצה, ואיך זה הולך ביחד? ! מדוע תלחץ עליה תמיד שתתן לך את כל כספה, הלא אמרו חכמינו הקדושים (פסחים ג:) : 'המצפה לשכר אשתו, אינו רואה סימן ברכה לעולם'; בודאי אם תכבדה ותיקרה ותאהבנה ותגביה את דעתה, תשמחה ותעודדה ותמצאנה רק את הטוב שבה, אז ממילא תתן לך את הכל, כי הלא היא לא צריכה שום דבר, היא רק צריכה אהבה ותשומת לב ממך, ואז תתן לך את הכסף, ועל-כן במקום לריב אתה ולצעק עליה ולהשפילה ולקללה ולבזותה, ולדבר על ההורים שלה ועל משפחתה, ראה לכבדה וליקרה ולכבד וליקר את

ההורים שְׁלָה וְאֵת הַמְּשַׁפְּחָה שְׁלָה, אֲזַ מְמִילָא תַתֵּן לָךְ אֶת כָּל הַכֶּסֶף, כִּי אֵינָה צְרִיכָה שׁוֹם דְּבַר, רַק אֶהְבֶּה וּתְשׁוּמַת לִב. וְזָכוֹר תִּזְכֹּר מֵה שְׁאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (פְּסָחִים סב:) : 'מְצֻוֶה וְגוֹף טָהוֹר נוֹשֵׂא אִשָּׁה וְלוֹ בָּנִים'; זוֹ הַמְצֻוֶה הִכִּי גְדוּלָה – כְּשֶׁאָדָם מִתְחַתֵּן, שְׁאֵז יֵשׁ לוֹ גּוֹף טָהוֹר, כִּי בְּלֹא אִשָּׁה אָדָם הוּא מְלֹא חֲטָאִים וְעוֹנוֹת, מְלֹא פְגָמֵי הַבְּרִית. וְזָכוֹר תִּזְכֹּר אִיךְ הָיָו לָךְ חַיִּיךְ בְּלִי אִשְׁתְּךָ, וְעַל-כֵּן תִּשְׁתַּדֵּל בְּיִוֵּתֵר לְכַבְּדָהּ וּלְיִקְרָהּ וּלְתַת לָהּ תְשׁוּמַת לִב, וּלְדַבֵּר אֵלֶיהָ דְבוּרִים יָפִים, אֲזַ תִּרְאֶה שֶׁהַכֹּל יִשְׁתַּנֶּה, כִּי הָאִשָּׁה הִיא כְּמוֹ שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (סְנֵהֲדָרִין כב:) : 'אִשָּׁה גְלָם הִיא, וְאֵינָה כּוֹרֶתֶת בְּרִית אֶלָּא לְמִי שֶׁעֲשָׂאָה כְּלִי'; בְּשַׁעֲה שֶׁהָאָדָם מֵיֵצֵר כְּלִי יִפֶּה וּמְחַבְּבוֹ וּמְיִקְרוֹ, אֲזַ יֵשׁ לְהַכְלִי כָּל מִינֵי חֵן וְכֹל מִינֵי יָפִי, לֹא-כֵן כְּשֶׁמְכַעֵר וּמְגַנֶּה וּמִתְלוֹצֵץ מִהַכְּלִי, אֲזַ אֵינן לוֹ שׁוֹם תֹּאֵר וּמִרְאֶה וְיָפִי כָּלָל; וְעַל-כֵּן זָכוֹר תִּזְכֹּר, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיִּקָּר, מֵה שְׁאֵתָה לֹא רוֹצֶה שִׁיעֲשׂוּ לַעֲצָמָךְ, אֵל תַּעֲשֶׂה זֹאת לְאִשְׁתְּךָ, כִּי אֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְרוּשְׁלַי סְנֵהֲדָרִין, פֶּרֶק ג' הֵלְכָה ו'): 'אִשָּׁה כְּבַעֲלָהּ וּבַעַל כְּאִשְׁתּוֹ'; אַתָּם גּוֹף אֶחָד, וְאַתֶּם צְרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיִקָּר אֶחָד אֶת הַשְּׁנַי, וְהַכֹּל תְּלוּי בָּךְ, תְּפָסִיק כְּבָר עִם הַרְשָׁעוֹת שְׁלָךְ, וְשִׁלָּא יִהְיוּ לָךְ שׁוֹם טְעָנוֹת עַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּךְ שְׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ מֵה שְׁעוֹבֵר, כִּי הַכֹּל תְּלוּי רַק בְּיָדְךָ – כְּפִי

שֶׁתַּתְּנֶהָ עִם אִשְׁתְּךָ, וְאִז אִם תַּתְּנֶהָ בְּמִדַּת הַחֶסֶד וּבְמִדַּת הַרְחָמִים עִם אִשְׁתְּךָ, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִלְךְ עִמָּךְ בְּמִדַּת הַרְחָמִים וּבְמִדַּת הַחֶסֶד, וְתִרְאֶה רַק טוֹב וְנֵעַם וְזִיו בְּחַיֶּיךָ.

ד.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר כָּל מֵה שֶׁאַתָּה סוֹבֵל בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, זֶה רַק בְּשִׁבִיל הַנְּהַגְתְּךָ שֶׁאַתָּה מַתְּנֶהָ בְּבֵיתְךָ כְּפָרָא אָדָם וְחַיָּה רְעָה, וְאַתָּה מְשַׁפֵּיל אֶת אִשְׁתְּךָ בְּכָל מִינֵי הַשְּׁפָלוּת, וְאַתָּה מַתְּנֶהָ עִמָּה בְּכָל מִינֵי אֱלִימוֹת, אֱלִימוֹת פִּיזִית - שֶׁאַתָּה מַגְבִּיחַ יָדִים, שֶׁבְּזֶה אַתָּה רָשָׁע מְרָשָׁע, וְלֹא יֵאבֶה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְסַלַּח לָךְ, וְהֵן אֱלִימוֹת מְלוּלִית - שֶׁאַתָּה תִּמְיֵד מוֹצֵא בָּהּ חֶסְרוֹנוֹת וּמְשַׁפִּילָהּ וְשׁוֹבְרָהּ, וּבְמִקוֹם לְתֵת לָהּ מַחְמָאָה וְתִשׁוּמַת לֵב עַל כָּל דְּבַר קָטָן שֶׁהִיא עוֹשֶׂה, אַתָּה רַק מוֹצֵא בָּהּ חֶסְרוֹנוֹת, עַל-כֵּן לֹא בְּחִנָּם שֶׁאַתָּה מַחְרִיב אֶת בֵּיתְךָ בְּיָדֶיךָ, וְאַתָּה מְקַנֵּא בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, שֶׁלְּכָל אֶחָד יֵשׁ אִשָּׁה יוֹתֵר טוֹבָה מִמֶּךָ, בְּשַׁעַה שֶׁהֵכֵל טָעוֹת, כִּי אִם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִתֵּן לָךְ אֶת הָאִשָּׁה הַזֹּאת, תִּדַע שֶׁזוֹ הַמַּתְּנָה שְׁלָךְ, וְאַתָּה צָרִיךְ לְכַבְּדָהּ וּלְיַקְרָהּ מְאֹד, וְאֵל תִּסְתַּכֵּל בְּכַתֵּימֵי אַחֲרִים אוֹ אֲצֵל אַחֲרִים, כְּאֵלוֹ יֵשׁ לָהֶם אִשָּׁה יוֹתֵר טוֹבָה מְשְׁלָךְ, אִשָּׁה יוֹתֵר יְפָה מְשְׁלָךְ, לֹא ! לֹא ! אֵל תִּגִּיד

כָּךְ, אֵלָא אַשְׁתָּךְ הִיא הִכִּי יָפָה, וְאַשְׁתָּךְ הִיא הִכִּי אַהוּבָה,
 וְזֶה רַק תְּלוּי בִּידֶיךָ, אִם תִּכְבֵּד וּתְיַקֵּר אֶת הַמִּתְנָה שֶׁנִּתֵּן
 לְךָ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא – תַּצְלִיחַ אֶת דְּרָכְךָ, וּבִאֲמַת תִּרְאֶה
 אִשָּׁה טוֹבָה וְאִשָּׁה יָפָה וְתֵאֱהַבְנָה מְאֹד מְאֹד, אָבָל אִם לֹא
 תִּכְבְּדָה וּתְיַקֵּרָה אֵלָא לְהַפּוֹךְ, תִּהְיֶה לְךָ אִשָּׁה רָעָה, שְׁעַל
 זֶה אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּבֵא בְּתָרָא קַמָּה:): "כָּל יָמֵי עֲנִי
 רָעִים" – זֶה שֵׁישׁ לוֹ אִשָּׁה רָעָה, "וְטוֹב לֵב מִשְׁתָּה תְּמִיד"
 – זֶה שֵׁישׁ לוֹ אִשָּׁה טוֹבָה, כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי הָאָדָם בְּעַצְמוֹ,
 כִּי אֵין עֲנִיּוֹת אֵלָא מֵהִדְעַת, וְאֵין עֲשִׁירוֹת אֵלָא מֵהִדְעַת,
 כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (נְדָרִים מ.א.): דַּעַת קִנְיַת מָה
 חֲסֻרְתָּ, דַּעַת חֲסֻרְתָּ מָה קִנְיַת; כְּשֵׁישׁ לְאָדָם דַּעַת וְיִוֹדַע
 וְעַד אֲשֶׁר הַכֹּל מִמְּנוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁהָאִשָּׁה שֵׁישׁ לוֹ מִתְנָה מִמְּנוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וְזֶה חֵלֶק נִשְׁמָתוֹ, כִּי בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן אַתֶּם נִשְׁמָה
 אַחַת, וּכְשִׁיתּוֹדַע לְךָ דְּבַר זֶה, אֲזִי עֲלִיךָ נֹאמֵר: "וְטוֹב
 לֵב מִשְׁתָּה תְּמִיד", וְתִהְיֶה לְךָ בִּאֲמַת אִשָּׁה טוֹבָה, אָבָל
 אִם אֵין לְךָ דַּעַת וְשִׁכַל לְדַעַת שְׂזוֹ אַשְׁתָּךְ שֶׁנִּתְּנָה לְךָ מִן
 הַשָּׁמַיִם, וְזֶה חֵלֶק מִמֶּךָ וְחֵלֶק מִנִּשְׁמָתְךָ, אֲזִי אַתָּה עֲנִי הִכִּי
 גְדוֹל, וּבִאֲמַת עֲלִיךָ נֹאמֵר: "כָּל יָמֵי עֲנִי רָעִים" וְיֵשׁ לְךָ
 אִשָּׁה רָעָה; כִּי הַכֹּל תְּלוּי בִּידֶיךָ, וְעַל-כֵּן תִּפְסִיק לְהַשְׁפִּיל
 אֶת אַשְׁתָּךְ, וְאֵל תִּשְׁלִיךְ אֶת הַמְּזֹל תְּמִיד עֲלֶיךָ, כְּאֵלוֹ הִיא
 אִשְׁמָה. לֹא! לֹא! בְּנִי, אַתָּה אִשָּׁם, אַתָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת פִּקְח,

וּלְחִזּוֹק וּלְשִׁמּוֹחַ וּלְעוֹדֵד וּלְאַמֵּץ אוֹתָהּ וּלְהַגְבִּיחָהּ, וּלְתַתּוֹת לָהּ תְּשׁוּמַת לֵב וְאַהֲבָה, וְאֵז תִּרְאֶה אֵיזָה בַּיִת יְהִיָּה לָךְ. בְּיָדַי אֶתָּה רוֹצֶה לְעֲשׂוֹת חֶסֶד וְצְדָקָה עִם כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאַתָּה שׁוֹכֵחַ שְׂעֵקֶר הַחֶסֶד וְעֵקֶר הַצְּדָקָה מִתְּחִיל בְּבַיִת, וְאִם לֹא תִתְחִיל לְעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֶסֶד בְּבֵיתְךָ, אֵז אֶתָּה הוֹרֵס אֶת בֵּיתְךָ בְּיָדְךָ. מְתִי כְּבֹר תִּגִּיעַ אֶל הַדַּעַת וְהַשְׂכָּל, שְׂצְדָקָה וְחֶסֶד מִתְּחִילִים בְּבַיִת עִם אֲשֶׁתְּךָ, וְאִם תַּעֲשֶׂה צְדָקָה וְחֶסֶד עִם אֲשֶׁתְּךָ, אֵז תִּתְחַזֵּק בְּבֵיתְךָ, וְיִהְיֶה לָךְ בַּיִת חָם בַּיִת יָפֵה, בַּיִת נֶאֱדָה.

ה.

צְרִיף שֶׁתִּדַּע אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי כָּל הַעֲתִיד שֶׁל הַבַּיִת שֶׁלָּךְ תִּלְוִי בְּיָדְךָ, אִם תִּכְבֵּד וּתְיַקֵּר אֶת אֲשֶׁתְּךָ, אֵז יְהִיָּה לָךְ בַּיִת חָם, בַּיִת נֶפֶלֶא, אָבֵל אִם תִּשְׁפִּיל אֶת אֲשֶׁתְּךָ, וְתִמְיֵד תִּמְצָא בָּהּ חֲסֵרוֹנוֹת, וְתִלָּךְ כְּלַפֶּיָּהּ בְּאֵלִימוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, הֵן אֵלִימוֹת פִּיזִית וְהֵן אֵלִימוֹת מְלוּלִית, אֵז תִּשְׁבֵּר וְתִשְׁרַף אֶת בֵּיתְךָ בְּמוֹ יָדֶיךָ, כְּבֹר הַגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁתִּבְיֵן שָׂאִין זֶה דְרָךְ לְרֹדֵת לְחַיֵּי אֲשֶׁתְּךָ וּלְמַרֵר אֶת חַיֶּיךָ עַל לֹא דָבָר, הָרִי רָשָׁע מְרָשָׁע עוֹשֶׂה דָבָר כֵּזֶה, שֶׁבְּמוֹ יָדָיו שׁוֹרֵף אֶת בַּיִתוֹ, מַדּוּעַ לֹא תִקַּח מוֹסֵר הֵן מַעֲצָמָךְ וְהֵן מְרָשָׁעִים וְטִפְשִׁים כְּמוֹךָ, שֶׁהוֹלְכִים בְּאֵלִימוֹת בְּבַיִתָם, אֵלִימוֹת

פיזית ואלימות מלולית, ולבסוף האשה בורחת מהם מתחת הידים, ואחר-כך בוכים ומבכים שמים וארץ, למה קרה להם דבר כזה, ומשתדלים אצל זה או אצל זה, שיעשה אצלם שלום-בית, ועל-פי-רב לא מצליחים, ובכל הבעל אשם, כי אם היה לו שכל, לא היה משפיל ומדפא את אשתו; ולכן ראה, אהובי בני, מה לפניה, וחכמינו הקדושים אמרו (רות רבה, פרשה ב'): 'אין קורת רוח לאשה אלא בבית בעלה'; האשה מאד מאד רוצה להיות בבית בעלה, וזה הקורת רוח שלה הגדולה ביותר, שהיא יכולה להתפאר לחברותיה, שיש לה בעל טוב ובית חם; ועל-כן כל השלום-בית תלוי בידיה, אם תשנה את מעשיה, ותתחיל לרחם עליה, ותחזקה ותאמצה ותעודדה ותחדיר בה בטחון עצמי, ותמיד תהיה לה מלה טובה עליה ומחמאה, ותתן לה תשומת לב, אז יהיה לה בית מפאָר. ואמרו חכמינו הקדושים (קהלת רבה, פרשה ד'): "טובים השנים" – איש ואשתו, "מן האחד" – זה לעצמו וזה לעצמו, כי אם יפל האחד חברו יקימו; אדרבה אתם צריכים לעזר אחד להשני, ולא להשפיל אחד את השני, והכל תלוי בידיה, אהובי בני, שאתה תתחיל ואתה תרחם על אשתך, ואז תראה שהכל יתהפך לטובה, ואפלו שנדמה לה עכשו שאשתך הכי גרועה, וכאלו היא האויב

מספר אחד שלך, עליך לזכר מאמרם ז"ל (לקוט שפטים רמז נה): "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו", 'אויביו' – זו אשתו, אם תמסר את נפשך אליו יתברך, ולא תרצה שום דבר רק את הקדוש-ברוך-הוא, אז הכל יתהפך לך לטובה, ומה שחשבת שאשתך היא האויבת מספר אחד שלך, תראה שהיא תתהפך לאוהבך, שהיא תרצה לעשות רצונך, והכל תלוי בידך אם תחזר בתשובה אליו יתברך, ותרפך את לבך האכזרי ותלך בדרכי נעם ובאהבה, ואל תצעק על אשתך כשור וכפרד, אלא תדבר בעדינות ובאהבה, אז תראה שכל ביתך יתהפך לבית חם, בית של שמחה ובית מלא הצלחה. וזכר דבר זה, כי זה היסוד בחזוק הבית, ומי שמקים את דברי אלו, יש לו בית חזק, והוא אינו צריך טובות משום בן אדם שיבוא ויתערב לו בחיים הפרטיים, ויעשה אצלו שלום-בית, אדרבה הוא ואשתו הם דגמא חיה לכל השכנים ולכל הקרובים; אשרי מי שמכניס דברינו אלו בלבו, ואז יחזק את ביתו תמיד.

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני, אין עוד טוב אצל הקדוש-ברוך-הוא כמו מדת הטוב והחסד, עד שאמרו חכמינו

הקדושים (ילקוט תהלים, רמז תשס"ז): 'אמר הקדוש-ברוך-הוא, חביב עלי חסד שאתם גומלין זה לזה, מכל הזבח שזבח שלמה לפני; כי אצלו יתברך מאד מאד חשוב חסד, ואם האדם עושה חסד, נפתחים לפניו כל שערי שמים, וזה כשעושים חסד עם כל בר ישראל, על אחת כמה וכמה באין ערך כלל, כשאדם עושה צדקה וחסד בתוך ביתו, שעושה לאשתו וילדיו, הרי אין לה עוד חסד יותר גדול מזה; ועל-כן אמרו חכמינו הקדושים (כתובות נ.) "עשה צדקה בכל עת" - זה הזן ומפרנס את בניו ובנותיו כשהם קטנים; אין עוד צדקה וחסד יותר גדולים משהאדם עושה צדקה וחסד עם אשתו ובניו ובנותיו. ראה וגם ראה את גדל החסד חנם שעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא, שנתן לה אשה יקרה כזו, וחנן אותך עם ילדים טובים, ואתה עושה צדקה וחסד עם כלם, מדוע תשכח את אשתך?! לכלם יש לה זמן וסבלנות ומלה טובה ולעשות עמהם צדקה וחסד, אבל לא לאשתך וילדך, היאין זו שטות וטפשות מצדך?! ומה גם רשעות שאין כמוה. הלא חכמינו הקדושים אמרו (סנהדרין עו.): 'האוהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו והמדריך בניו ובנותיו בדרך ישרה והמשיאן סמוך לפרקן, עליו הכתוב אומר; "וידעת כי שלום אהלך"; הלא צדקה וחסד אתה

צָרִיךְ לְהִתְחִיל לַעֲשׂוֹת בְּבֵיתְךָ עִם אֲשֶׁתְּךָ וְעִם יְלָדֶיךָ וְלֹא לְהִסְתַּוֵּב יוֹמָם וְלַיְלָה וּלְחַפֵּשׂ מְצוֹת בַּחוּץ, בְּשָׁעָה שְׁשִׁישׁ לְךָ מְצוֹת בְּבֵית, לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֶסֶד עִם אֲשֶׁתְּךָ וְעִם יְלָדֶיךָ בְּנֶיךָ וּבְנוֹתֶיךָ שֶׁנִּתְּנָן לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְּנָה. מְדוּעַ יֵשׁ לְךָ תְּמִיד טְעָנוֹת עַל אֲשֶׁתְּךָ שֶׁהִיא מְבֻזָּזָה לְךָ כְּסָפִים, וְאִין לְךָ טְעָנוֹת עַל אַנְשִׁים אַחֲרִים שֶׁאַתָּה זוֹרֵק לָהֶם אֶת כְּסָפְךָ, מְדוּעַ לֹא תִרְחַם עַל אֲשֶׁתְּךָ וְעַל יְלָדֶיךָ? ! וְכָבֵר אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אֲסֵתֵר רַבָּה פְּרָשָׁה ג'): 'רוֹצֵה אִשָּׁה שֶׁתְּהֵא בְּבָתִּים מְצִירִים וּבְגָדִים מְצִירִים וְלֹאכֵל עֵגְלִים מְפֹטְמִים'; זֶה דִּרְכָּה וְטִבְעָה שֶׁל אִשָּׁה שְׂרוּצָה לְגוֹר בְּדִירָה יָפָה וּבְבִגְדִים יָפִים, וְעַל-כֵּן לָמָּה שֶׁלֹּא תַעֲזוֹר לְאֲשֶׁתְּךָ, לָמָּה לֹא תִרְחַם עַל יְלָדֶיךָ? ! הֲלֹא סוּף כָּל סוּף זֶה הָעֵתִיד שֶׁלְּךָ, וְאַתָּה צָרִיךְ לְמַסֵּר אֶת נַפְשְׁךָ בְּעַבּוֹר יְלָדֶיךָ, וְאַתָּה מְחַיֵּב לְעֲזוֹר לְאֲשֶׁתְּךָ וְיְלָדֶיךָ מֵאֲשֶׁר לְעֲזוֹר לְאַחֲרִים, אִם אַתָּה עוֹזֵר לְאַחֲרִים עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בְּאִין עָרֶךְ כָּלֵל אַתָּה צָרִיךְ לְעֲזוֹר לְאֲשֶׁתְּךָ וְלִילְדֶיךָ. לָמָּה לְךָ לְהִשְׁפִּיל כָּל-כָּךְ אֶת אֲשֶׁתְּךָ וּלְבִזּוֹתָהּ לְפָנַי כָּל? ! הֲלֹא חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (יְבָמוֹת סב.): הָאוֹהֵב אֶת אִשְׁתּוֹ כְּגוּפוֹ וְהַמְּכַבְּדָה יוֹתֵר מְגוּפוֹ עָלָיו הַכְּתוּב אוֹמֵר: "וַיִּדְעַתָּ כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶה"; כִּי בְּזֵה שֶׁתִּרְאֶה אֶהְיֶה לְאֲשֶׁתְּךָ וְתִכְבְּדָהּ, אַז יִתְחַזַּק בֵּיתְךָ וְיִהְיֶה שְׁלוֹם בְּאֶהְלֶךְ; וְלִכֵּן רְאֵה לְהִפְסִיק

כָּבֵר עִם הַרְשָׁעוֹת שֶׁלָּךְ, וְתִשְׁנֶה אֶת מַעֲשֵׂיךָ, וְאִזּוּ דִּיקָא
תִּזְכֶּה לְבֵית חֵם, וְיִהְיֶה לְךָ כָּל טוֹב בְּחַיֶּיךָ.

ז.

אַהוּבֵי, בְּנֵי, רְאֵה כַּמָּה יְגִיעוֹת יִגְעַת וְכַמָּה טְרָחוֹת
טְרָחַתְךָ, עַד שְׁזָכִיתָ לְהִתְחַתֵּן, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לְךָ
אִשָּׁה, וְאַחֲר־כֵּךְ כַּמָּה בְּכִיּוֹת בְּכִיתָ וְכַמָּה צָעַר נִצְטַעַרְתָּ
וְכַמָּה יְסוּרִים נִתְיַסַּרְתָּ עַד שְׁזָכִיתָ שְׁנוּלְדוֹ לְךָ בְּנִים
וּבָנוֹת, רְאֵה לְחַנְכֶם עַל-פִּי דֶרֶךְ הַתּוֹרָה וְהִירָאָה שֶׁקִּבְּלָנוּ
מֵאַבוֹתֵינוּ וּמֵאֲבוֹת אֲבוֹתֵינוּ מִדוֹר דוֹר, כִּי תִכְף-וּמְיָד
כְּשֶׁאָדָם מוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת, עָלָיו מִנַּח הַחַוֵּב לְחַנְכֶם עַל-
פִּי דְרָכֵי הַתּוֹרָה וְהִירָאָה, וְלִטְרַח וּלְהִתְיַגֵּעַ בְּחַנוֹכֶם, לְחַנְךָ
אוֹתָם בְּדְרָכֵי הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה; וְלִכֵּן רְאֵה, אַהוּבֵי, בְּנֵי
הַיָּקָר, שְׁתִּהְיֶה לְךָ סְבֻלָּנוֹת לְאַשְׁתְּךָ וּלְבָנֶיךָ וּלְבָנוֹתֶיךָ,
וְאִף שֶׁקָּשָׁה עָלֶיךָ הָעַל מְאֹד מְרַב טְרַדְתָּךְ, עִם כָּל זֹאת
מִדּוּעַ לֹא תִשֵּׂים לֵב, שֶׁלְּכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ יֵשׁ לְךָ זְמַן אָבֵל
לֹא לְאַשְׁתְּךָ וּלְיִלְדֶיךָ, בְּנִים וּבָנוֹתֶיךָ, הֲלֹא הֵם בָּאִים קֹדָם
כִּי זֶה חֻלְקָךָ לְנִצָּחַת, הָאִשָּׁה וְהַיְלָדִים הֵם שֶׁלָּךְ, וְהֵם יִשְׁאַרוּ
אֶצְלֶךָ, אָבֵל אֵלּוּ הָאֲנָשִׁים שֶׁאַתָּה רָץ וְעוֹשֶׂה עִמָּהֶם צְדָקָה
וְחֻסָּד לְבִסוּף יִבְעֻטוּ בְּךָ וְיִשְׁפִּילוּ וַיִּבְזוּ אוֹתְךָ; וְעַל-כֵּן
מִדּוּעַ לֹא תִפְקַח אֶת עֵינֶיךָ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֻסָּד עִם אִשְׁתְּךָ

ועם בְּנֵיךָ וּבְנוֹתֶיךָ? ! מְדוּעַ לֹא תִרְחַם עַל אִשְׁתְּךָ וְעַל בְּנֵיךָ וּבְנוֹתֶיךָ? ! מְדוּעַ לֹא תִתֵּן לָהֶם תְּשׁוּמַת לֵב, וְתִשְׁמַע מֵה שֵׁישׁ לָהֶם לֹמַר? ! וְרֹאֵה וְגַם רֹאֵה אֶת גְּדֹל הַחֲסָדִים וְהִרְחַמִּים גְּמוּרִים שֶׁעָשָׂה לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁנָּתַן לְךָ אִשָּׁה וּבָנִים, מְדוּעַ לֹא תוֹדֶה וְתִהְלֵל לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הַחֲסָד חֲנֻם שֶׁעָשָׂה עִמָּךְ? ! וְתִכְנִס בְּבֵיתְךָ אֹרִירָה שֶׁל שְׂמֵחָה, אֹרִירָה שֶׁל צְדָקָה וְחֲסֵד, וְאִזּוּ גַם הֵם יִלְכוּ בְּדַרְךְ הַזֶּה לַעֲזֹר לְאַחֲרֵים; כִּי אִם תִּרְגִּיל אֶת עֲצֻמָּךְ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֲסֵד בְּבֵיתְךָ עִם אִשְׁתְּךָ וְעִם יְלָדֶיךָ, אִזּוּ מִמִּילָא יִהְיֶה לְךָ זְמַן לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֲסֵד גַּם עִם אַחֲרִים, וּמֵה גַם שֶׁאִשְׁתְּךָ וְיְלָדֶיךָ יִקְבְּלוּ חֲנוּךְ כְּזֶה שֶׁהֵם יַעֲזְרוּ לְךָ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֲסֵד עִם אַחֲרִים, לֹא-כֵן אִם תִּתְאַכְזֹר אֲלֵיהֶם וְתִרוּץ תָּמִיד לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֲסֵד עִם כָּל־מִן אִם עִם אִשְׁתְּךָ וְעִם יְלָדֶיךָ, אִזּוּ גַם הֵם יַעֲשׂוּ דְבַר זֶה שֶׁיִּמְרְדוּ בְּךָ, וְאִזּוּ תִרְגִּישׁ מְרִירוֹת בְּחַיֶּיךָ. וְלִכֵּן אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ מְאֹד מְאֹד, אֶהְוִי, בְּנֵי הַיָּקָר, זְכוֹר תִּזְכֹּר שֶׁהַצְּדָקָה וְחֲסֵד מִתְחִילִים בְּבֵית, שֶׁתִּרְאֶה לְמַסֵּר אֶת נַפְשְׁךָ לְהַחֲדִיר אֶהְבָּה בְּתוֹךְ בְּנֵיךָ וּבְנוֹתֶיךָ, שֶׁתִּהְיֶה לְךָ סִבְלָנוֹת אֲלֵיהֶם, וְתוֹרִיד עֲצֻמָּךְ אֲלֵיהֶם וְתִשְׁמַע לָהֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם יִגְדְּלוּ הַכִּי מְאֹשְׁרִים בְּחַיִּים, וְיִהְיֶה לְךָ בֵּית חֵם, לֹא-כֵן אִם תִּפְקִיר אוֹתָם, אִזּוּ כָּל הַחַיִּים שֶׁלְּךָ יִהְיוּ הַפְּקָר. וְלִכֵּן רֹאֵה לְרַחֵם עֲלֵיהֶם, וְתַחַנְכֵם בְּדַרְךְ הַתּוֹרָה וְהִירְאֶה,

ויהיה לך טוב בעולם הזה ובעולם הבא.

ח.

ראה, אהובי, בני היקר, לקחת את עצמך בידך, ותעזוב כבר את האכזריות שיש בך ותשתדל מאוד מאוד לרחם על אשתך ועל ילדיך, ואל תצער אותם, אלא ראה לקרבם ולחבבם ולעודדם ולאמצם, כי אתה צריך להבין, כי הילדים מסתכלים תמיד רק אל האבא, מה אבא יגיד, מה אבא עושה, היכן אבא הולך ובמה אבא מתעסק, וכן האשה תמיד מסתכלת על בעלה כי הם תלויים ועומדים רק ביד האבא והבעל, והבעל תלוי ועומד רק בידו יתברך; ועל-כן ראה לעזוב את השטיות שלך, האכזריות שאתה מתאכזר על אשתך ועל ילדיך, וראה לברח אליו יתברך, ותדע שכל ישועתך תלויה רק בידי הקדוש-ברוך-הוא, ותפסיק כבר עם הרשעות שלך, לצער אותם ולהפחיד אותם בכל פעם, שאתה עוזב את הבית או שאינך נותן להם לאכל או שאתה זורק אותם, וכדומה כל מיני בטויים אכזריים שאתה משתמש בהם, שבזה אתה מחריב את ביתך, כי אם אתה הולך באלימות מלולית נגד אשתך וילדיך, אין לך עוד אכזריות יותר גדולה מזו, וזה מגלה את רע לבבך ורע מדתך, לא-כן אם

תהיה טוב לאשתך וטוב להילדים, בזה אתה מגלה את טוב לבך. ובאמת עליך לדעת, כי כל זה תלוי כפי מדת האמונה שיש באדם, אם אדם מרגיל את עצמו לדבר אליו יתברך, וכל מה שצריך – בין בגשמי ובין ברוחני הוא מבקש רק ממנו יתברך, ומדבר אליו כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ומתחנן ומבקש על נפשו, אז עוקר מעצמו מדת האכזריות, מדת הרע, ונכנסת בו מדת הטוב ומדת הרחמנות, לא-כן כשיש באדם כפירות ואפיקורסות, אז הוא מתאכזר על אשתו ועל בניו. ועל-כן אל תספר לחברך שאתה איש מאמין ואתה עושה מצוות, בשעה שאתה מצער את אשתך ומשפילה, והולך אתה באלימות גשמית ובאלימות רוחנית, אלימות פיזית ואלימות מלולית, אם אתה עושה כן, אתה רשע מרשע ולא שוות כל התורה והמצוות שלך, ומכל שכן וכל שכן כשאתה מתאכזר כלפי ילדיך שהם העתיד שלך, אוי ואבוי לך, ואין לך על זה שום מחילה; ועל-כן ראה לקחת את עצמך בידיך, ותחזור בתשובה שלמה, וכל מה שעבר עד עכשו תראה לסבב בחזרה, ותתחיל ללכת עם אשתך במדת הרחמנות, במדת האהבה, במדת החסד, וכן תקרב מאד את ילדיך, ואל תבזים ואל תשפילים ואל תכסם, וכך יוכלו להצליח בחייהם. כי הכל תלוי כפי שאדם

מתנהג במדת החסד והרחמים, אז נתרחבת דעת האשה, והילדים תמיד שמחים ועליזים, ואינם מפחדים כלל, לא-כן כשהאבא והבעל מתאכזר לגבי אשתו וילדיו, אז כל הבית מלא מתחים, והילדים סובלים מחרדות ופחדים, והם מבהלים ומבלבלים ואינם קולטים את הלמוד, והם נעשים בעלי מומין בנפשם; כי ברגע שהאבא הולך באלימות עם האמא, צועק ומקלל את הילדים, ומכל שכן כשמגביה ידים עליהם, רחמנא לישזבן, אז נכנס בילדים צער ופחדים וחרדות, ובזה הם יהיו ילדים בעייתיים, ולא יעזרו שום פסיכולוגים ושום רופאים לרפאותם; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, מה לפניך, אם לא תשנה את דרכך הרעה, סופך יהיה סוף מר, כי תאבד את אשתך ואת ילדיך, והם לא ירצו לדבר אתך, כי סופו של דבר, בית שיש בו אלימות פיזית ואלימות מלולית, הבית הזה נשבר, ולבסוף מתגרשים, ואתה תאבד את אשתך ואת ילדיך, ולא יהיה לך שום דבר, ותשאר בחוץ כמו כלב; ועל-כן ראה לרחם על עצמך ועל אשתך וילדיך, ותחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, ותקים את מצותיו יתברך, ותשתדל להטביע בעצמך מדת הרחמנות הן לגבי אשתך והן לגבי ילדיך, ותמיד תחבבם ותשמחם ותעודדם ותדבר עמם דבורי חזוק ועידוד, ותקנה להם

מתנות, שעל-ידי-זה יתרחב לבם ודעתם, ויהיה כל ביתך מלא שמחה, מלא אהבה. ובכלל - טוב שבבית תהיה תמיד אוירה של גדלות המחין, שמחה ועודד ואהבה, שעל-ידי-זה ביתך יתהפך לגן-עדן התחתון, והשכינה תשרה בו. ועליך לדעת, כי היכן שהשכינה נמצאת שם כל הברכות מצויות, ועל-כן אם תשתדל שיהיה תמיד שלום ואהבה בינך לבין אשתך, ישפע עליך שפע גדול בפרנסה, ותצא מכל חובותיך וצרותיך, ולא תהיה חייב חובות אל אף אחד, ותחיה בעולם החרות.

ט.

ראה, אהובי, בני היקר, לקנות בעצמך מדת הסבלנות, שתהיה סבלן גדול לגבי אשתך ובניך ובנותיך, ותשמר את עצמך מאד לא להתפרץ עליהם ולא לצעק עליהם ולא לכעס עליהם ולא להרביץ ולהכותם, חס ושלום, כי ברגע שתתחיל להרביץ ולהכות את ילדיך, הם יתמרדו נגדך, והם יצאו לתרבות רעה לגמרי, ואם רוצים לחנך את הילדים, צריכים לחנך אותם רק בדרך נעם ואהבה והבנה וסבלנות גדולה. ועל כלם - תפלה ובקשה, להתחנן ולבקש ממנו יתברך, שיחוס וירחם עליך שיהיה לך בית חם, בית מלא אור, מלא שמחה, כי מה שתפלה

פועלת שום דבר בעולם לא יכול, אבל תוציא מהראש שלך שיכולים להכניע ולהשפיל את אשתך ואת ילדיך, וכך יציתו לך, תשפח מזה, הם רק ימרדו נגדך, ולכן תפסיק להיות אכזר על ילדיך, תשתדל להוריד את עצמך אליהם ותבינם, ואל תתפרע עליהם, ואל תצעק עליהם כשור וכסוס, אלא תדבר עמהם בנחת, ואז ישמעו דבריך. ראה לחנך את עצמך במדת הסבלנות ובמדת הצדקה והחסד ומדת השמחה, ואז תראה שגם הילדים שלך יהיו מחנכים בצורה כזו, כי מי שרוצה לחנך את אשתו ואת ילדיו בנוי ובנותיו, עליו לחנך את עצמו קדם, זה לא יכול להיות, שאתה תהיה איש פרא, תבוא ותתפרץ בתוך ביתך כמו חיה רעה, ותצעק על אשתך ותתנפל על ילדיך בנדיב ובנותיך, ותתן להם מכות אכזריות על ימין ועל שמאל, ואחר-כך תרצה שהם יגדלו שמחים ועליזים, חכמים וסבלנים, לא! לא! זה לא הולך ככה, הכל תלוי כפי החינוך והדגמא האישית שלך, כפי שאתה מתנהג, ואם תחנך את עצמך, ותראה להם דגמא איך שמדברים בנעים וערבות, בשקט ובסבלנות, אז יהיה לך בית לאות ולמופת וילדים – שתהיה לך נחת רוח מהם, ותוכל להתפאר עם אשתך ועם ילדיך בנדיב ובנותיך; ועל-כן ראה, אהובי בני היקר, להפסיק את האכזריות שלך, שאתה מתאכזר נגד

אשְׁתְּךָ וְנָגַד יְלָדֶיךָ, וְאֵתָהּ מִתְּפָרֵץ עֲלֵיהֶם, תִּשְׁתַּדֵּל לִילֵךְ
בְּדַרְכֵי הַחֹסֵד וְאֶהְבָּהּ, וְתִתְנַהֵג עִמָּהֶם בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוֹת,
וְאִז תִּצְלִיחַ בְּחִזּוֹק הַבַּיִת, שְׁבִיתְךָ יִהְיֶה בַּיִת חֹזֵק, עוֹמֵד
עַל יְסוּדוֹת חֹזְקִים; כִּי בּוֹ בְּרָגַע שְׂאֵדִים מְרַחֵם עַל אִשְׁתּוֹ
וְעַל יְלָדָיו בְּנָיו וּבָנוֹתָיו, וְנוֹתֵן לָהֶם תְּשׁוּמַת לֵב, וּמִשְׁתַּדֵּל
לְעֶזְרָה לָהֶם, אִז הַכֹּל מִתְהַפֵּף לְטוֹבָה; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּחְדִּיר
בְּעֵצְמוֹ לְמוֹדִים אֵלָיו, וְאֵינוֹ מִטְעָה אֶת עֵצְמוֹ כֹּלֵל, שְׂאִז
יִרְאֶה עוֹלָמוֹ בְּחַיָּיו, וְיִהְיֶה לוֹ בַּיִת חָם, בַּיִת מְלֵא שְׂמִיחָה,
וְתִהְיֶה שְׂרוּיָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, וְיִצְאוּ מִמֶּנּוּ דוֹרוֹת נְאֻמָּנִים
לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיִקְיְמוּ אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְיִהְיוּ
מִמְשִׁיכִים אֶת דַּרְכֵי אֲבוֹתָם וְאֲבוֹת אֲבוֹתָם מְדוֹר דוֹר,
אֲשֶׁרִי לוֹ בָּזָה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּבֹא.

י

רֵאָה, אֶהוֹבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, לְחִזּוֹק אֶת עֵצְמְךָ בְּאֻמוּנָה
פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְתִרְגִּיל אֶת עֵצְמְךָ לְדַבֵּר רַק עִמוֹ יִתְבָּרַךְ
כְּאִשֶּׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, וְאִם תִּרְגִּיל אֶת
עֵצְמְךָ לְלַכֵּת בְּדַרְךְ זוֹ, אִז תִּטְבַּע בְּעֵצְמְךָ מִדַּת הַרְחֻמְנוּת,
לְרַחֵם עַל אִשְׁתְּךָ וְעַל יְלָדֶיךָ; כִּי בְּאֻמַּת עֲלִיָּה לְדַעַת,
כִּי סִימָנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵם רְחֻמָּנִים בְּנֵי רְחֻמָּנִים, וְעַקֵּר
הַרְחֻמְנוּת צְרִיכִים לְהִתְחִיל בְּבַיִת - לְרַחֵם עַל אִשְׁתּוֹ וְעַל

ילדיו, ואל תחשב שבזה שתהיה רחמן בחוץ על בני-אדם
 ותעזר להם, ותתאכזר על אשתך ועל ילדיך, בזה אתה
 קונה את הקדוש-ברוך-הוא, אל תחשב את זה כרגע, כי
 הקדוש-ברוך-הוא מאד מאד מקפיד על מי שהולך בדרך
 אכזריות, וכמאמר ז"ל (קהלת רבה, פרשת ז', סימן לו): 'כל מי
 שנעשה רחמן במקום אכזרי, סוף שנעשה אכזרי במקום
 רחמן'; ואמרו (שם): 'כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי
 סוף שמדת הדין פוגעות בו'; כי באמת עקר הרחמנות
 צריכים לרחם על עצמו, להתישב מה יהיה ממני, ובשביל
 מה ירדה נשמתו לזה העולם, אם לא לעשות את רצונו
 יתברך, ומאחר שהקדוש-ברוך-הוא נתן לי מתנה אשר
 יקרה כזו, וחמל עלי ונתן לי ילדים כל-כך חמודים, ואני
 הולך ומתאכזר עליהם, אין זה כי יש לי מדת אכזריות,
 ואני מתאכזר בבית במקום שהייתי צריך להיות רחמן,
 ובחוץ על אנשים שלא היה צריך שיהיה אכפת לי מהם
 כלל, כי הם רוצים רק הרע שלי, אני מרחם עליהם, האיך זו
 מדת אכזריות, שבמקום שצריך להיות רחמן, אני מתנהג
 במדת אכזריות, ועל השונאים שרוצים לעקר אותי, אני
 מתנהג במדת הרחמנות, ומפטפט עמהם כל העולה על
 רוחי, הלא סוף כל סוף אלו שבחוץ, לא אכפת להם ממני
 כלל, ובשעה שאהיה בצרה, לא רק שלא יסתכלו עלי,

אֶלֶּא שְׁלֵא יִרְצוּ אֶפְלוּ לְדַבֵּר אֶתִּי, לֹא-כֵן אֲשַׁתִּי הָאֵהוּבָה,
וְהַיְלָדִים הַחֲמוּדִים, הֵם תְּמִיד מְסַתְּפָלִים עָלַי, וּמוֹכְנִים
לְעֹזֵר לִי. וְאִם גְּדֻמָּה לָךְ שְׂאֲשַׁתְּךָ וְיִלְדֶיךָ שׁוֹנְאִים אוֹתְךָ,
זֶה רַק מַחֲמַת מַעֲשֵׂיךָ הָרָעִים כְּלַפֵּיהֶם, שְׂאֲתָה מִתְּאֲכֹזֵר
אֲלֵיהֶם בְּאֲלִימוֹת פִּיזִית וּבְאֲלִימוֹת מְלוּלִית, וְאֲתָה מְכָה
אוֹתָם וּמְשַׁפִּיל אוֹתָם; וְעַל-כֵּן רְאֵה לְרַחֵם עֲלֵיהֶם, וּמַהֲיוּם
וְהִלְאָה רְאֵה שְׂבִיתְךָ יִהְיֶה בֵּית חֵם, וְתִמִּיד תְּדַבֵּר רַק
מִהֶקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִשְׁתַּדֵּל לְטִיֵּל עִמָּהֶם, וְלִהְכַנִּיס
בָּהֶם שְׂמֵחַת הַחַיִּים, לְעוֹדֵד אוֹתָם וְלִהְגַּבִּיהֶם וְלִהְפִיחַ
בָּהֶם רוּחַ חַיִּים, שְׂיִרְגִּישׁוּ שְׂיֵשׁ לָהֶם אָבָא רַחֲמָן, וְהֵאֲשֵׁה
תִּרְגִּישׁ שְׂיֵשׁ לָהּ בְּעַל אוֹהֵב, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה בֵּיתְכֶם
מְקוֹם מְשַׁכֵּן הַשְּׂכִינָה, וּכְשֶׁהַשְּׂכִינָה תִּהְיֶה בְּבֵיתְכֶם תְּמִיד,
עַל-יְדֵי-זֶה יִשְׁפַּע עָלֶיךָ שְׁפַע בְּרָכָה וְהִצְלָחָה, וְתִהְיֶה לָךְ
עֲשִׂירוֹת מְפֻלָּגַת; אֲשֶׁרִי מִי שְׂמִכְנִיס דְּבוּרִים אֵלוּ בְּתוֹךְ
לְבוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְכָּא לְנִצַּח נְצָחִים!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

תפילת הדרך

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתוליכנו ותציעדנו לשלום. ותסמכנו לשלום. ותדריכנו לשלום. ותגיענו למחוז חפצנו לחיים ולשמחה ולשלום (אם דעתו לחזור מיד אומר: ותחזירנו לשלום) ותצילנו מכף כל אויב ואורב ולקטים וחסות רעות בדרך, ומכל מיני פרעניות המתרגשות לבוא לעולם ותשלח ברכה בכל מעשה ידינו, ותתננו לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל ראינו ותשמע קול תחנונינו. כי אל שומע תפלה ואתה: ברוך אתה יי שומע תפלה:

כִּי מִלְאכֵינו יִצְוֶה לְךָ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְרָכֶיךָ:

ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים: ויאמר יעקב באשר ראם (ר"ת רפאל אוריאל מיכאל) מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים:

בשם יי אלהי ישראל. מימיני מיכאל. ומשמאלי גבריאל, ומלפני אוריאל, ומאחורי רפאל, ועל ראשי שכנת אל:

על הדרך אפשר לפעול ישועות!

תורמים להבטחתו האדירה של הצדיק

ורואים ישועות מעל לגדר הטבע.

הצדיק מיבנאל הבטיח שמי שיתרום להדפסת

ספר אשר בנחל יראה ישועות מחוץ לדרך הטבע.

להשתתפות חייגו 04-6656666

הבטיח כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל בפה מלא:

**"את הקמיע הזה קיבלתי במתנה
מהשם יתברך ומי שישא אותו
יהיה שמור מכל דבר רע"**

"היות שהמצב בארץ ישראל מאד מתוח כי בני ישמעאל ובני עשיו רוצים להכחידנו 'לא תקום צרה פעמיים' בזאת הקב"ה נתן לי מתנה - קמיע, שכל מי שיהיה לו את הקמיע הזה ויחזיק את הקמיע, שיתלה עליו את הקמיע, אני מבטיח לו שלא ינזק ולא יקרה לו שום דבר, בהבטחה מוחלטת וברורה, מי שיהיה לו את הקמיע הזה הקב"ה ישפיע עליו שפע ברכה והצלחה ושמידה גדולה מאד"

מתוך וידאו מצולם של כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל על הקמיע הקדוש, ניתן לצפייה באתר "ברסלב סיטי" בכתובת:

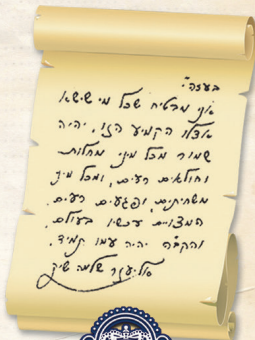
www.breslevcity.co.il הקמיע/

**המקורי
זהרו
מדופוסים**

**להזמנת הקמיע
התקשרו עכשיו**

**04-6721909
04-6656666**

מי לא צריך ישועה!?

ההבטחה הקדושה של מוהרא"ש הקדוש זיע"א
על הדפסת חלק בספר "אשר בנחל"

"אני מבטיח שכל מי שידפיס חלק אחד
"אשר בנחל"

יראה ניסים נגלים שיעשה עימו הקב"ה!
וכל חולה רח"ל שיקבל על עצמו כרך "אשר בנחל"

יתרפא

וכל מי שצריך ישועה יקבל על עצמו
להדפיס חלק "אשר בנחל"

יראה ישועה

(מתוך "אשר בנחל" קלח, לר, רמב)

ועכשיו בפורמט מיוחד לרפואת עם ישראל
הצטרפו למי שכבר זכה!

התקשרו: 04-6656666